

РЕШЕНИЕ

№ 6221

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8272** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. С. К. срещу Решение от 15.05.2020 г., постановено по НАХД № 5631/2019 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-001491 / 20.02.2019 г., издадено от началник група, към отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в частта, с която на основание чл. 174, ал. 1, т.2 от ЗДвП на С. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 3, пр.2 от ЗДвП на С. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1

ЗАНН. Твърди се, че решението на въззивна инстанция е постановено при неправилна преценка и анализ на събраната доказателствена съвкупност, с приемане на превес на отразените в писмените доказателства факти и обстоятелства, които в производството пред СРС не са потвърдени. Счита, че приети от съда докладни записки са частни свидетелстващи документи, което налага да бъдат доказани отразените в тях факти и обстоятелства, което в производството пред СРС не е направено. Твърди също, че в случая не е доказано авторството на извършеното нарушение. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление, в оспорваната част.

Ответникът Столичната дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ не изразява становище по подадената касационна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК приетите от Софийския районен съд писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на районен съд С. е приел, че на 10.02.2019 г., около 02:40 ч. в [населено място], на ул. „14-та“ (О.), с посока от ул. „11-та“ към ул. „10-та“, С. С. К. е управлявал лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х5 Д. 40Д“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Любов К.. Лекият автомобил бил спрял за проверка от екип на О „ПП“ - СДВР. От проверка се установило, че водачът С. К. управлява МПС след употреба на алкохол. Водачът на л.а. е изпробван с техническо средство Алкотест дрегер 7410+ №0154, който отчетел положителна проба 1.20 промила концентрация алкохол в издишания въздух. К. отказал да приеме резултата от изследването с техническо средство за установяване употребата на алкохол.

Съставен е протокол за изследване за употреба на наркотични и упойващи вещества, в който К. декларирал, че отказва да бъде изследван с техническо средство D. test 5000, №001.

Предвид двата отказа, на водача е издаден талон за медицинско изследване № 0058556 за „ВМА“ и са му връчени седем стикера срещу подпис, като последния стикер, номериран под №1 е залепен на копието на талона.

Водачът не е дал кръв.

След установяване на извършеното нарушение е издаден АУАН, серия АА № 202259 / 10.02.2019 г. от мл. автоконтрольор при Отдел „ПП“ при СДВР, в който били описани констатираните нарушения. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал с възражение. Въз основа на така съставения АУАН е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, с което на основание чл. 174, ал. 1, т.2 от ЗДвП на С. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за

срок от 12 месеца, за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 3, пр.2 от ЗДвП на С. С. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

По делото е представена Заповед № 8121з-515 / 14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени полицейските органи, които могат да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН по ЗДвП, както и лицата, които могат да издават наказателни постановления. Сред тях са и служители от отдел и сектор „Пътна полиция“, при ОД на МВР, както и мл. автоконтрольор в службите за контрол в СДВР. В т.2.10 от заповедта, като оправомощено лице е посочен началника на група „Административно наказателна дейност“ в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приел, че при съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на наказателното постановление. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установяват извършените нарушения, а административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушенията и ги е санкционирал, съобразно санкционната норма на чл. 174, ал. 1, т.2 от ЗДвП и чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Настоящият касационен състав намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Споделят се изцяло изводите, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в необходимата форма, съдържат изискуемите реквизити и в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат.

От страна на касатора не са ангажирани доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Въпреки предоставената му възможност, К. не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН без да посочи никакви възражения. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Възраженията в касационната жалба, че приложените по делото докладни записки

представляват частен документ и отразените в тях факти и обстоятелства следва да бъдат доказани с всички допустими от закона способности, са неоснователни. Докладните записки, приложени по делото, се ползват с материална доказателствена сила, съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК, тъй като са издадени от длъжностни лица, в кръга на службата им, по установените форма и ред и съставлява доказателство за изявленията пред тях и за извършените от тях действия, следователно имат доказателствената сила на официален документ.

Фактическите установявания на СРС обуславят извода, че НП е издадено при правилно приложение на закона.

Безспорно е доказано, че касаторът е извършил нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. С разпоредбата на чл.5, ал.3 ЗДвП е въведена императивна забрана за водачите на пътни превозни средства (ППС) да ги управляват под въздействие на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно приложимата норма на чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 12 месеца и глоба от 1000 лева, който управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, установена с медицинско изследване и/или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух.

Настоящият състав не приема твърденията на касатора, че извършването на нарушението не е доказано. Извършването на нарушението се установява по категоричен начин от събраните по делото доказателства. Употребата на алкохол е безспорно установена с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС резултат от техническо средство за употреба на алкохол. Установено е, че К. не се е явил във ВМА за медицинско изследване, поради което и по аргумент от чл. 6, ал. 9 на Наредбата, резултатът от техническото средство за употреба на алкохол се приема за установен относно концентрацията на алкохол в кръвта, когато водачът не изпълни предписанието да се яви в лечебно заведение за медицинско изследване.

По отношение на извършеното нарушение по т.2 от НП, настоящият състав намира, че за осъществяване на административнонаказателния състав по чл.174 ал.3 от ЗДвП, е необходимо водачът да откаже да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози едновременно и по двата посочени в чл.174, ал.3 от ЗДвП начина, подробно регламентирани в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Тези два релевантни отказа са обективирани, посочени и приети за доказани от въззивната инстанция: както отказът да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - посочено в АУАН, конкретизирано като тип и номер, така и отказът за даване на проба кръв, което е неизпълнение на предписание за медицинско изследване /по смисъла на чл.174 ал.3 от ЗДвП/.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3 от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози, същият е притежавал качеството „водач на МПС“. К. е поканен да бъде изпробван за употреба с техническо средство, но е

отказал. Не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване, като не се е явил в лечебното заведение за даване на кръвна проба.

За извършеното нарушение е наложено предвиденото за него кумулативно определено административно наказание и във фиксирания от закона размер - „глоба“, в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

По изложените съображения касационната инстанция не намира основания за отмяна на обжалваното решение и последното следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, XX-ти Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.05.2020 г., постановено по НАХД № 5631 / 2019 г. постановено по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.